

til det Udkast til en Veiledning for Goveri-Afsløsningsmandene, der ogsaa af den ærede Indenrigsminister har været fremlagt i Thinget, at jeg ikke har Andet derimod at indvende, end hvad der er talt om Hensynet til de Bilkaar, der tidligere ere vedtagne ved Goveriets Afsløsning. Her bestemmes jo udtrykkeligt i Paragraphen, at der ikke maa tages Hensyn til Andet end til den Nytte, som de Berettigede skjønnes virkelig at have havt af det dem hidtil tilkommende Arbejde, og Goveriet har, som bekendt, været betragtet som et saabant Onde i den hoverigjørende Bondestand i en lang Tid, at de som oftest ere gaaede ind paa temmelig høie, jeg kan sige, paa mange Steder paa meget høie Afsløsningsbetingelser for at blive frie derfor, og jeg seer derfor en Fare i den ærede Indenrigsministers Udkast, naar han deri henleder Govericommissionens Opmærksomhed paa at tage Hensyn til disse tidligere Afsløsningspriser.

Jeg maa tillige, foruden den Fare, jeg seer deri, mene, at det jo ikke kan være til nogen som helst Veiledning, saaledes som det her staaer, for vedkommende Afsløsningscommission; thi der er begyndt med, at det i flere Henseender kan tjene til Veiledning, og lidt længere hen staaer der, at der ikke kan drages nogen directe Analogie fra det; siden staaer der, at det mange Gange vilde være ikke lidet større end det efter den nærværende Lov fastsatte Bederlag; og siden staaer der, at der dog kan tænkes Tilfælde, hvor det ikke kunde tages til følge, og endelig sluttes der med, at der kunne tænkes Tilfælde, hvor det Modsatte var Tilfældet. Efter en saadan Udtalelse seer jeg virkelig ikke Andet, end at Commissionerne gjøres meget mere tvivlsomme med Hensyn til det Punkt, naar de læse det, end om det gaaer helt ud af den paagjældende Veiledning; ialtsald er det, som jeg har bemærket, og som jeg lægger megen Vægt paa, **ene og alene** de Hensyn, som de ved Burderingen have at tage, som er opstillet i § 4.

Indenrigsministeren: Det første af de foreslaaede Endringsforslag under Nr. 22 at Sens første Ord „Hvis“ forandres til „For-

saavidt“ skal jeg ganske tiltræde. Forslaget under Nr. 25, at der istedetfor „ligestaaende Arbejde“ sættes „Arbejde af samme Bessaffenhed“ maa jeg tilstaae, forsoed jeg ikke ganske i Begyndelsen, men jeg hører nu af den ærede Forslagsstiller, at det har været hans Mening derved at modarbejde en Ironie, som han troede der laa i Lovudkastet. Jeg veed nu ikke, hvorvidt det er den ærede Forslagsstiller's Alvor med denne Bemærkning. Det er vist, at det ikke har været Meningen med Lovudkastet at rose det Goveriarbejde, som tidligere har fundet Sted, men det har kun været Meningen at antyde, at der skulde sees hen til dettes indre Bessaffenhed og dette troer jeg virkelig fremgaaer mere af de Udtryk, der ere brugte i Udkastet end af de Udtryk, Endringsforslaget har af samme Bessaffenhed, thi deri ligger ikke, at det er Arbejdets indre Bessaffenhed, man skal tage Hensyn til, saa at jeg troer, at man meget vel kunde blive ved Lovudkastet i denne Henseende. Endringsforslaget under Nr. 23 med Hensyn til det Komma, som er kommet ind paa et urigtigt Sted, og som foreslaaes rettet, nemlig, at Ordene „under almindelige Tidsforhold“ flyttes hen efter de paafølgende Ord „kan antages“ maa jeg ganske tiltræde. Disse Udtryk „under almindelige Tidsforhold“ indkom først under Behandlingen af den anden Sag og var da Kommateringen fuldkommen rigtig; derfor er ogsaa Kommateringen fuldkommen rigtig i det andet Lovudkast, men paa nærværende Sted i det foreliggende Lovudkast er der en Feil i Kommateringen, som afhjælpes ved Forslaget under Nr. 23, hvilket jeg derfor skal anbefale til Antagelse. Hvad derimod Udvalgets Forslag under Nr. 24 angaaer, som er stillet til Slutningen af § 4, da kan jeg ikke nægte, at jeg antager, det var det Netteste, at det forblev ved Lovudkastet.

Den paagjældende Passus har været meget omtvistet, men Paragraphen er dog gaaet igjennem, saaledes som den fra først af var foreslaaet af Regjeringen. Under de Forhandlinger, som i den Anledning have fundet Sted, er det af mig blevet fremhævet, at Ansættelse i Penge vistnok maatte anses som det, der var at foretrække, men deraf følger dog ikke,